

SOUTERRAIN Říjen 2017

Pět set

let uteklo od doby Martina Luthera. Toto kulaté výročí tzv. světové reformace si připomněly církve napříč kontinenty.

Škoda, že se nepodařilo naplnit sen prof. A. Molnára, který chtěl naučit historiky i svět dělit reformaci na první a druhou – tedy českou a světovou. Myšlenka jednoduchá a geniální, z níž mělo být zřejmé, že reformace byl (a je) proces, a že byla (je) dílem Ducha svatého.

Nicméně Duch svatý si ke svému dílu používá konkrétní jednotlivce, a tak se právem letos vše točilo kolem bratra Martina. Německé církve oslavám věnovaly celý rok a soustředily je do Wittenbergu, správně Lutherstadt Wittenberg (od r. 1938). Byla zde připravena světová výstava, kterou mohli navštívit i účastníci letošního květnového Kirchentagu z Berlína.

Výstava byla krásná. Kolem celého městečka jsou parky, které byly rozděleny do sedmi částí a naplněny zajímavým, bohatým a atraktivním obsahem dle jednotlivých oblastí – Uvítání; Spiritualita; Mládí; Spravedlnost, mír a ochrana stvoření; Globalizace a jeden svět; Ekuména a náboženství; Kultura.

V „ekumenické“ části parku se nachází háj listnáčů, které tam během roků vysazovali zástupci jednotlivých církví. Našel jsem si ten náš a s překvapením zjistil, že jej jménem ČCE vysazovala far. Lenka Ridzoňová. Vyfotil jsem se u něj i s kolem, které jsem si na den půjčil, a Lence fotku poslal. Okamžitě s radostí odpověděla, že je ráda, jak krásně „její“ strom roste. Nešlo nenavštívit „Panorama“ – panoramatický obraz Wittenbergu z Lutherovy doby, bývalé městské vězení proměněné ve výstavní síň, všechny slavné kostely (s tezemi v bronzu, s oltářem s Cranachovými obrazy, freskou s rabínem mezi podsvinčaty jako doklad hrůzného postoje k židům), Lutherův dům s vyznačeným místem jeho pracovny s výhledem na Labe apod.

Obsah čísla:

1-Pět set | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-Lutherovy teze | 10-R jako reformace a R jako Ratiboř | 14-Jak jsme v Ratiboři sázeli jablko... | 16-Hlad'te své rodiče | 17-Co projednávalo zastupitelstvo... | 19-Jubilanti v říjnu | 20-Už víme, jak to "bejvávalo" | 20-Sborový zájezd do Roudnice | 24-Kalendář na říjen 2017

A už vůbec jsem nemohl přeskočit „žehnajícího robota“. Stal se velkou atrakcí této výstavy, na kterou se stály i fronty. Byl instalován poblíž kaple a bohoslužebného zákoutí, kde se každý mohl zameditovat o úloze člověka na cestě víry i možnostech a nebezpečí techniky. Robot nabízel výběr několika druhů požehnání, mohl mluvit ženským i mužským hlasem, v několika jazycích a pak vám ještě vámi zvolené požehnání vytiskl. Zvláštní pocit stát proti mrkajícímu „železu“, které umí i aronské požehnání, a ještě k tomu zvedne obě ruce. Provokativní, zajímavý nápad, který dá každému prožít, že zkrátka v něčem „člověka nenahradíš“.

Weltausstellung 2017 in Wittenberg
World Exhibition 2017 in Wittenberg

Naše církve a Slezská církve a. v. měly na jeden víkend k dispozici výstavní prostory, kde jsme mohli prezentovat naši slavnou – „první“ reformaci, bohatou církevní historii, zajímavou přítomnost a snad i slavnou budoucnost obou církví. Návštěvníků přišlo dost a neskrývali svoje nadšení, když dostali navíc ochutnat karlovské oplatky, becherovku, ale zvláště pak když jim k tomu hráli slezské „žestě“ nebo zpíval sbor br. Moravetze.

Pro Čechy je Wittenberg spojen hlavně se zprávou o jímavém příběhu hrdinného lachtana Gastona, kterého při povodni v r. 2002 voda odnesla z pražské ZOO a byl vyloven až právě tam. Je na nás evangelicích, abychom pro Čechy z wittenbergských „vod“ vynášeli i jiné zprávy – např. tuto: „To hlavní a základní na evangeliu je výzva, abys přijal a vyznal Krista jako naprostý dar, který ti Bůh daroval“.

A na závěr dnešní aktualita (25. 9.). Několik katolických teologů nařklo papeže z kacírství. Stalo se to poprvé od r. 1333 a jedním z důvodů je „bezpříkladná sympatie“ papeže pro „arcikacíře“ Martina Luthera...

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 9. 2017 v 19:00

Křesťanská služba: - je třeba najít nové členy, kteří by byli schopni navštěvovat nemocné v nemocnicích či domovech důchodců.

Sřtedisko Diakonie Praha: - benefiční koncert 21. řijna,

- souhlas s novou volbou místo kooptace zástupců sřtediska Zvonek

Finanční záležitosti: - sbírka na celocírkevní křesťanskou službu 3. září t. r.

Vynesla 2 533,- Kč

- Památník toleranční doby podpořen krabicovou sbírkou během září.

Hospodářské záležitosti: - proběhla rekonstrukce klavíru

- práce v kanceláři pokračují, jsou ale náročnější, než předpokládáno. Je vymalováno, je hotová repase dveří, umyty žaluzie, obnoveny parkety v NŠ. Sedačku nahradíme a starou darujeme do Libštátu. V kanceláři – nová podlaha, rozhodli jsme, že také parkety.

- uvažuje se o výměně oválného stolu v místnosti NŠ za lavice různé výšky,

- byla vypracována studie ozvučení sálu.

Další úkoly:

- Církev v proměnách času III – text o Dejvicích připraví br. Mašek a spol.

- br. Mašek osloví dosavadní redaktory Souterrainu a zřídí celkový digitální archiv

- sbor se ujme administrace grantu na presentaci výsledků komise

„Truhlářská“, musí garantovat vlastní vklad 10 000,- Kč, br. kurátor vyzve další pražské sbory, aby přispěly.

- sborové internetové stránky – kontakty na faráře a spol. a číslo sborového účtu musí být viditelné na jedno kliknutí,

- budou menší kola při VP, třeba i více než 3, od adventu budou s kalíšky i ve 2. kole, další kola bez kalíšků, br. farář to vždy vysvětlí.

Z došlé pošty: - sborová zászilka ze SR

- závažné otázky z podnětu synodu (mj. změna názvu církve, úpravy Otčenáše a Vyznání) – nutno prostudovat a přizpůsobit tomu přípravu a program příští schůze.

Různé:

- konfirmandi budou 3 – konfirmační cvičení bude na přání rodičů v pátek odpoledne jednou za 14 dní,

- 1. 11. NP – koncert pro Milíčovu kapli - na Vinohradech od 19 hod,

- uskutečnila se návštěva br. faráře a kurátora u starosty Prahy 6,

- M. Prudký navštívil br. Drago Fišera, byl potěšen jeho stavem a rozhovorem s ním,

- ve sboru bude zřícen stálý prodej fairtradeového zboží z Obchůdku jednoho světa.

Lutherovy teze, uveřejněné 31. 10. 1517

1. Když náš Pán a mistr Ježíš Kristus řekl: „Čiňte pokání,“ (Mt 4,17) chtěl, aby celý život věřícího byl pokáním.
2. Těmto slovům nelze rozumět tak, že znamenala pokání svátostné, tj. vyznání (zpověď) a odpuštění udílených kněžími.
3. Avšak neznamenají pouze vnitřní pokání, neboť není žádné vnitřní pokání bez různého vnějšího umrtvení těla.
4. A tak trest za hřích trvá tak dlouho, jak dlouho trvá nenávisť k sobě (to je skutečné vnitřní pokání), a pokračuje až do našeho vstupu do nebeského království.
5. Papež nemá v úmyslu odpustit a nemůže odpustit žádné jiné tresty než ty, které udělil ze své vlastní autority nebo na základě kanonického práva.
6. Papež nemůže odpustit žádnou vinu. Může jen vysvětlovat a ukazovat, že bylo Bohem odpuštěno. Může samozřejmě odpouštět vinu v případech týkajících se jeho posouzení. Pokud by někdo pohrdal odpuštěním v těchto případech, zůstala by vina celá neodpuštěna.
7. Bůh neodpouští vinu nikomu, kdo se současně ve všech věcech nepokoří před knězem, Jeho zástupcem.
8. Církevní ustanovení o pokání jsou vložena jen na živé. Nic podle nich nelze ukládat umírajícímu.
9. Duch svatý v papeži je k nám vlídný, protože vždy dělá ve svých dekretech výjimku v případě smrti a nutnosti.
10. Z nevědomosti a špatnosti jednají ti kněží, kteří pro umírající ponechávají církevní tresty v očištění.
11. Názor, že církevní tresty mohou být přeměněny v tresty v očištění, je očividně koukol, který byl zaset, když biskupové spali. (Mt 13,25)
12. V dřívějších dobách byly církevní tresty udíleny před a ne po rozhřešení k prokázání opravdovosti pokání.
13. Umírající jsou smrtí osvobozeni od všech trestů, neboť již zemřeli církevním předpisům a dosáhli zproštění z jejich pravomoci.
14. Nedostatečné zdraví ducha, tj. nedostatek lásky s sebou nutně přináší strach, který je tím větší, čím menší je láska.
15. Tento strach a hrůza jsou dostatečné samy o sobě - nemluvě o jiných věcech - aby reprezentovaly trest očištění, protože to je velmi blízko hrůze zoufalství.

16. Peklo, očistec a nebe lze rozlišit podobně jako zoufalství, téměř zoufalství a jistotu bezpečí.
17. Zdá se, že u duší v očistci se snižuje hrůza a roste láska.
18. Zdá se, že nelze dokázat ani rozumem ani Písmem, že duše v očistci nemají možnost získat zásluhy, tj. růst v lásce.
19. Rovněž se zdá být neprokázané, že duše v očistci, nebo všechny z nich, jsou si jisté vlastní spásou, i když my si jisti jsme.
20. Pokud tedy papež vyhláší „úplné odpuštění trestů“, nemyslí odpuštění všech trestů ale jen těch, které sám udělil.
21. Hlasatelé odpustků tedy bloudí, pokud tvrdí, že papežské odpustky osvobozují a zachraňují člověka ode všech trestů.
22. Papež tedy neodpouští duším v očistci žádné tresty, které si měly podle církevních ustanovení odpykat v tomto životě.
23. Bylo-li by úplné odpuštění trestů vůbec možné udělit, pak pouze těm nejdokonalejším lidem, tj. velmi malému počtu.
24. To nutně znamená, že většina lidí je klamána úplným a vychloubačným slibem odpuštění všech trestů.
25. Moc, kterou má obecně papež nad očistcem, je stejná jako moc, kterou má biskup nebo kněz ve své diecézi nebo farnosti.
26. Papež koná správně, pokud vyhláší odpuštění duším v očistci, ne však mocí klíčů, kterou ani nemá, ale na způsob přímluvy za ně.
27. Pouze lidské učení hlásají ti, kteří prohlašují, že když cinkne peníz o dno truhlice, vyletí duše z očistce.
28. Je jisté, že když cinkne peníz o dno pokladnice, vzroste lakota a žádostivost, ale výsledek přímluvné modlitby církve je jen v ruce Božích.
29. Kdo ví, zda všechny duše v očistci chtějí být vykoupeny tak, jak známe z vyprávění o svatých Severinovi a Paschalovi.
30. Nikdo si nemůže být jistý pravostí své lítosti, natož pak odpuštěním všech trestů.
31. Tak vzácné jako opravdu kající se člověk jsou případy těch, kdo si opravdu kupují odpustky, tj. výjimečně vzácné.
32. Ti, kteří si jsou jisti vlastní spásou na základě odpustkových listů, budou spolu se svými učiteli navěky zavrženi.

33. Je nutné mít se na pozoru před těmi, kteří hlásají, že papežské odpustky jsou darem Božím, který lidem umožňuje usmíření s Ním.
34. Neboť tyto odpustkové listy se týkají výhradně svátostného pokání ustanoveného lidmi.
35. Ti, kteří hlásají, že lítost není nutná u těch, kteří chtějí vykoupit duši z očištění či získat zpovědní výhodu, kážou nekřesťanskou nauku.
36. Každý opravdu kající se křesťan má nárok na úplné odpuštění trestů, a to i bez odpustkového listu.
37. Každý opravdový křesťan, živý i mrtvý, má Bohem daný podíl na všech požehnáních a milosti Krista a církve, a to i bez odpustkového listu.
38. Nicméně odpuštění a požehnání papeže nemají být v žádném případě přehlížena a v opovržení, protože jsou, jak jsem již řekl, vyhlášením Božího odpuštění.
39. I pro nejvzdělanější teology je obtížné vychvalovat lidem spousty odpustků a současně kázat potřebu opravdové lítosti.
40. Skutečná lítost vyhledává a miluje tresty za hříchy, avšak množství odpustků tyto tresty zvolňuje a vede lidi k nenávisti k nim - nebo alespoň vytváří podmínky k tomu, aby je nenáviděli.
41. O papežských odpustcích je třeba kázat velmi obezřetně, aby lid neměl nesprávně za to, že je správné dávat jim přednost před ostatními dobrými skutky lásky.
42. Křesťany je třeba učit, že papež v žádném případě nemá v úmyslu přirovnávat kupování odpustků ke skutkům milosti.
43. Křesťany je třeba učit, že ten, kdo dává chudému nebo půjčuje potřebnému, koná lepší skutek než je kupování odpustků.
44. Protože láska roste skutky lásky a člověk se stává lepším, avšak kupováním odpustků se člověk nestává lepším, ale pouze se částečně osvobozuje od trestů.
45. Křesťany je třeba učit, že když někdo bez povšimnutí mine někoho v nouzi a pak věnuje své peníze na nákup odpuštění, nekupuje si odpustky od papeže ale rozhořčení od Boha.
46. Křesťany je třeba učit, že pokud nemají více peněz, než potřebují pro své rodiny, nemají mrhat penězi na odpustky.
47. Křesťany je třeba učit, že kupování odpustků je otázka svobodné vůle a ne přikázání.

48. Křesťany je třeba učit, že papež potřebuje mnohem více jejich modlitby než peníze. Udílí-li tedy odpustky, žádá spíše o horlivé modlitby než peníze.
49. Křesťany je třeba učit, že odpustky jsou užitečné pouze tehdy, když do nich nevkládají svoji důvěru, ale velmi škodlivé, pokud jejich vlivem ztrácejí bázeň z Boha.
50. Křesťany je třeba učit, že kdyby papež věděl o vyděračství kazatelů odpustků, radši by připustil, aby se bazilika sv. Petra rozpadla v prach, než aby byla vybudována z kůže, masa a kostí jeho ovcí.
51. Křesťany je třeba učit, že by bylo papežovo přání a povinnost prodat baziliku sv. Petra, aby dal peníze těm, ze kterých je pouliční prodáváci odpustků vymámili.
52. Je marné stavět svoji spásu na odpustcích, i kdyby jejich prodejci ba i papež sám ručili svou duší.
53. Existují nepřátelé Boha a papeže, kteří v některých kostelech zakazují kázat slovo Boží, aby se v jiných mohlo kázat o odpustcích.
54. Je páchána křivda Božímú slovu, pokud je v kázání stejná nebo dokonce větší část než jemu věnována odpustkům.
55. Je jistě záměrem papeže, že pokud jsou odpustky, které jsou nedůležitou věcí, oslavovány jedním zvonem, procesím či mší, pak by Evangelium, které je jistě největší věcí, bylo kázáno stovkami zvonů, stovkami procesí a stovkami mší.
56. „Poklady církve“, ze kterých papež uděluje odpustky, nejsou mezi lidmi dostatečně známé ani vysvětlené.
57. To, že odpustky nejsou pokladem časným, je zřejmé, neboť mnoho jejich prodejců je dále nedistribuuje, ale shromažďuje je.
58. „Poklady církve“, ze kterých papež odpustky udílí, nejsou ani zásluhy Krista a ani zásluhy svatých, protože ty stále i bez papeže působí vnitřnímu člověku milost a člověku vnějšímu kříž, smrt a peklo.
59. Svatý Vavřinec říkal, že pokladem církve jsou její chudí, ale mluvil v souladu s tím, jak bylo Slovo používáno v jeho době.
60. Bez unáhlení říkáme, že klíče církve, dané díky zásluhám Krista, jsou tím pokladem.
61. Protože je jasné, že papežova moc je sama o sobě dostatečná k odpuštění v jemu vyhrazených případech.
62. Skutečným pokladem církve je nejsvětější Evangelium slávy a milosti Boží.

63. Avšak tento poklad je přirozeně nejodpornější, protože první dělá posledními. (Mt 20,16)
64. Poklad odpustků je na druhou stranu maximálně přijatelný, protože poslední dělá prvními.
65. Takže poklady evangelia jsou sítě, do kterých se dříve lovili vlastníci bohatství.
66. Poklad odpustků jsou sítě, do kterých se nyní loví bohatství vlastníků.
67. Odpustky, které jejich kazatelé označují za největší milost, jsou jí opravdu, dokud přinášejí zisk.
68. Ve skutečnosti jsou však nejmenší milostí, jsou-li porovnány s milostí Boží a zbožností kříže.
69. Biskupové a kněží jsou povinni přijímat s veškerou úctou prodejce papežských odpustků.
70. Ale jsou ještě více povinni napínat uši a oči, aby tito muži nekázali své vlastní sny místo toho, čím byli pověřeni papežem.
71. Necht' je proklet ten, kdo mluví proti pravdě o papežských odpustcích.
72. Necht' je ale požehnán ten, kdo chrání před chtivostí a zvlí prodavačů odpustků.
73. Stejně jako papež spravedlivě hřímá proti každému, kdo škodí prodeji odpustků,
74. Mnohem více bude hřímá proti každému, kdo používá odpustky jako záminku, aby uškodil svaté lásce a pravdě.
75. Domnívat se, že odpustky jsou natolik mocné, že by přinesly odpuštění i tomu, kdo by spáchal nemožné a poskvnil matku Boží, je bláznovství.
76. My naopak říkáme, že papežské odpustky nejsou s to odstranit vinu ani za lehké hříchy.
77. Říkat, že i kdyby sám svatý Petr byl dnes papežem, nemohl by udělit větší milosti, je rouhání proti svatému Petru i papeži.
78. My naopak říkáme, že dnešní i jakýkoli jiný papež má k dispozici mnohem větší milosti: Evangelium, duchovní síly, dar uzdravování atd., jak je psáno. (1Kor 12,28)
79. Říkat, že kříž ozdobený papežským erbem, který je používán prodejci odpustků, je co do hodnoty stejný jako Kristův kříž, je rouhání.

80. Biskupové, kněží a teologové, kteří dovolí, aby se taková věc šířila mezi lidmi, budou se z toho muset zodpovídat.
81. Takové nespoutané kázání odpuštění dělá i pro učené muže obtížným uchránit posvátnou úctu, která náleží papeži, před pošpiněním a oprávněnými dotazy laiků.
82. Jako je: „Proč papež nevyprázdní pro svatou lásku a zoufalou potřebu duší očištěc, když osvobozuje nekonečné množství duší kvůli mizerným penězům, za které staví kostel?“ První důvod by byl nanejvýš spravedlivý, druhý je pak nanejvýš banální.
83. A dále: „Proč se mají konat pohřební mše a mše při výročí úmrtí kvůli mrtvým a proč neuvolní peníze uložené na tento účel, pokud je to špatné modlit se za vykoupené?“
84. Nebo: „A co je to za nový pohled na zbožnost Boha a papeže, že za peníze umožní bezbožným a svým nepřátelům vykoupit z očištěc zbožné duše a přátele Boží, a neosvobodí radši tyto zbožné a milované na základě čisté lásky?“
85. Nebo: „Proč jsou již dávno anulované, dávno mrtvé a nepoužívané předpisy o kajícnosti nyní uspokojovány odpustky jako by nadále byly živé a v platnosti?“
86. Nebo: „Proč papež, který je dnes bohatší než nejbohatší z rodiny Crassů, nefinancuje výstavbu baziliky sv. Petra sám místo toho, aby používal peníze nejchudších věřících?“
87. Nebo: „Co papež uděluje těm, kteří mají díky své dokonalé lítosti právo na úplné odpuštění a požehnání?“
88. Nebo: „O kolik větší požehnání by přišlo do církve, kdyby papež dělal stokrát denně to, co dělá jen jednou, a uděloval odpuštění všem věřícím?“
89. „Vzhledem k tomu, že papež svými odpustky sleduje spásu věřících spíš než peníze, proč zrušil platnost již udělených odpustků a odpuštění, když měly stejný efekt?“
90. Potlačit tyto velmi trefné otázky laiků silou místo vysvětlování znamená vystavit církvi i papeže výsměchu jejich nepřátel a udělat křesťany nešťastnými.
91. Kdyby byly odpustky hlášány v souladu s duchem a vůlí papeže, bylo by snadné všechny uvedené námitky snadno vyvrátit, nebo by vůbec neexistovaly.

92. Pryč tedy se všemi těmi proroky, kteří lidu Krista říkají „mír, mír“ a přitom žádný mír není! (Jer 6,14)
93. Ať jsou požehnáni všichni ti proroci, kteří lidu Krista říkají „kříž, kříž“ a přitom žádný kříž není!
94. Křesťané mají být povzbuzováni, aby následovali Krista, svoji hlavu, skrze tresty, smrt a peklo.
95. A tak vcházeli do nebe prostřednictvím mnoha trápení a nespolehali na falešný mír.

Martin Luther, redakci zaslal Marek Světlík

R jako reformace a R jako Ratiboř

V encyklopediích se dočteme, že reformace znamená latinsky obnovení či opravu a byl to proces, který probíhal v západní církvi především v 16. století, jehož cílem byla náprava poměrů v církvi a návrat ke křesťanství nezátíženému tradicí. V průběhu reformace se vytvořily protestantské církve. Mně je sympatická charakteristika, že „reformace znamená znovu-odkrytí evangelia. I proto jsou protestanti nazýváni evangelíky. Reformátoři přinesli heslo „semper reformanda“, tedy požadavek, aby církev byla stále obnovována, které má kořeny u svatého Augustina a není náhodou, že asi nejslavnější z reformátorů Martin Luther byl v mládí augustiniánským mnichem. „Semper reformanda“ znamená tedy stále se měnit a na místě je otázka, „jak“? Odpovědí může být i „nechat se měnit“. A kým? - čím? Božím slovem. Evangelické církve tvořily a tvoří ve většině zemí světa menšinu, ale menšiny jsou často významnější, než by se zdálo. Chci připomenout, že při vzniku Českobratrské církve evangelické bylo sborů, reprezentujících luterskou tradici, s jejím vztahem k umění, které vede k oslavě Boha, mnohem méně, než sborů reformovaných. Ale tato menšina znamenala a znamená velké obohacení. Ve Slezsku, které bylo kdysi nazváno „perlou v české koruně“, a na severní Moravě působí dnes 21 sborů Slezské církve evangelické augsburského vyznání a význam jejího působení (včetně práce Slezské Diakonie) také přesahuje její početnost.

Křesťanská církev není jednou provždy hotová, ale stále znovu se vrací ke svému Pánu Ježíši Kristu a jeho radostnému poselství - evangeliu. To je dědictví reformace, jejíž významné výročí (veřejné vystoupení Martina Luthera před 500 lety) se naše církev rozhodla připomenout v původně luterském sboru v Ratiboři u Vsetína na Valašsku celodenním programem v neděli 10. září. Musím předeslat, že s ratibořským sborem spolupracovala na pořádání této velké akce celá obec:

dala k dispozici školu i budovu Obecního úřadu, kde se konala výstava ilustrací Lydie Férové, do organizace se zapojil místní Sbor dobrovolných hasičů. Právě jeho mladí členové hned při příjezdu do obce, kam se v neděli ráno najednou sjelo velké množství aut, rozptýlili svými schopnostmi organizace, velkorysostí, elegancí v komunikaci a svými úsměvy obavy řidičů z parkování. Nevím, zda jsem kdy kde zaparkoval tak radostně a s úsměvem. A teď již k programu: V 9:15 spustil v kostele dechový soubor z Oldřichovic, v 9:40 začalo „zpívání v kostele“ - evangelický chór Zlín (aneb ECHO), sbor založený a vedený celocírkevním kantorem ČCE Ladislavem Moravetzem - a v 10 hodin začaly ve velkém přeplněném kostele (stálo se i na rozlehlých galeriích) slavnostní bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, vedené synodním seniorem Danielem Ženatým, který kázal na první verš páté kapitoly Pavlovy epištoly ke Galatským „Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.“, a místní farářkou (původem z polského Zelowa) Jarmilou Wierou Jelinek. Něco z luterské tradice jsme prožili ve společné liturgii, na níž se podílela řada bratří a sester: vstupní hudba, Trojiční pozdrav a přivítání, společný předzpěv, introit, společná píseň, vstupní modlitba, hudba, čtení z Bible, hudba, kázání, modlitba, společná píseň, pozdravy, píseň Martina Luthera „Hrad přepevný jest Pán Bůh nás“ v několika verzích, vysluhování Večeře Páně, nácvik nové písně „Zasvit' nám slunce pokoje“ (nápěv a text - jak jinak - Martin Luther), přímluvné modlitby, poslání, požehnání, společná píseň, varhanní postludium. Při sbírce při vycházení, určené na vydání nového zpěvníku naší církve, se vybralo přes 40 tisíc.

V poledne ani později nenechali ratibořští ani na vteřinu nikoho zapochybovat o své opravdu velkorysé pohostinnosti, ale o tom se snad rozepisovat nemusím. Opakovaně zdůrazňovali, jaký je to pro ně obrovský svátek, slavit výročí reformace právě u nich. V kostele, který před dvěma roky stál těsně před demoličním výměrem - hroutila se klenba a všichni statici s lítostí tvrdili: zbourat. Po dvou letech je nejenom klenba kostela natrvalo důkladně zajištěna, ale kostel vypadá po generální opravě - zvenku i zevnitř - jako „zbrusu“ nový. Nedívím se těm ratibořským, kteří to prožívají jako svého druhu zázrak.

V 13:15 byl společně mnohými přítomnými, včetně členů synodní rady a ústřední církevní kanceláře, zástupců seniorátu, sboru a okolních sborů, předsednictva synodu, jakož i zástupců místní státní správy a samosprávy, zasazen vedle fary strom. Je to jabloň, která bude připomínat Lutherovu odpověď na otázku, co by dělal, kdyby dnes či zítra měl přijít konec světa. Z té poněkud absurdní odpovědi „zasadil bych jabloň“ (a ta pochopitelně nese plody až po

letech) lze vyčíst víru v to, že nic dobrého a smysluplného se neztratí a nepomine, i kdyby svět pominul, i v to, že vždycky má smysl udělat něco pro druhé - i když já sám už z těch plodů bezprostřední užitek mít nebudu.

Během polední přestávky měli návštěvníci také příležitost navštívit místní „Ratibořský Slavín“. Ten se nachází v horní části hřbitova, vlevo od kalicha na podstavci s nápisem „Kristus život náš“. Od začátku 19. století se ratibořští zabývali otázkou, jak důstojně vzpomínat na ty, kteří pro Ratiboř mnoho udělali. Proto založili na místním hřbitově v roce 1824 Slavín, kde měli být pochováváni především faráři a učitelé (školy byly často církevní). Jsou zde pohřbeni faráři Jan Lány starší, jeho synovec Jan Lány mladší, Bohdan Kalenda a Čeněk Dvořák, a pět učitelů.

Odpolední program začal ve 13:30 koncertem výjimečného souboru „Zvonky dobré zprávy“ z Kateřinic, dirigovaného místní farářkou. Jde o soubor dvanácti hráček na ruční zvonky (přesněji 49 zvonků a 39 trubkových zvonů), založený v roce 2011. To se prostě musí slyšet na vlastní uši, a když jsem je slyšel hrát poprvé, bylo to při zasedání synodu naší církve na Vsetíně v roce 2014, vůbec mne nepřekvapilo, že mají za sebou 140 vystoupení a že jsou opakovaně zváni na vystoupení do ciziny - mj. koncertovali v Evropském parlamentu ve Štrasburku. Pestré odpoledne pokračovalo od 14:00 pečlivě vybranými a připravenými (a proto i ukázněnými) pozdravy ze světa i z domova, po nichž následovalo originální divadelní představení nazvané „Xantipa reformace“. Domnívám se, že přirovnání Lutherovy manželky Kateřiny von Bora, bývalé jeptišky, kterou dali rodiče do kláštera v jejích šesti letech (!), k manželce řeckého filosofa Sokrata je vůči Kateřině nanejvýše nespravedlivé. Kateřina byla totiž osobností hodnou našeho zájmu, i když zemřela již dávno, před vánočními svátky v roce 1552, šest let po svém o 16 let starším manželovi, se kterým měla šest dětí, tři syny a tři dcery. Scénář představení, které se na mnohé žádosti přítomných bude v různých našich sborech hrát opakovaně již během podzimu, napsal branický farář Jaroslav Pechar, účinkoval divadelní soubor „Strašnická mládež“, jehož členové opakovali, že nejsou zdaleka jenom ze Strašnic.

Všechny přítomné pak v 15:00 zaujal velice pečlivě připravenou a živě přednesenou přednáškou o víře Martina Luthera farář Ondřej Macek z Nosislavi, který se Martinem Lutherem a překlady jeho děl dlouhodobě zabývá. V 15:30 zazpíval ratibořský pěvecký sbor a od 15:45 promluvil o „Luterství v Ratiboři“ spatra, výstižně a s přehledem emeritní farář Miroslav Frydrych, kterému je „teprve“ 89 let a jeho tělesnou i duševní svěžest by mu mohli mnozí mladší závidět. Narodil se v Ratiboři na faře a postupně farářoval v Odrách,

Bohuslavicích nad Metují, pak 23 let v Kolíně a konečně v Libenicích. V devadesátých letech byl seniorem poděbradského seniorátu.

Celé odpoledne i celodenní program uzavřelo v 16:00 slovo na cestu a požehnutí. Musím se ještě zmínit o tzv. „doprovodném programu“: Ve velkém stanu u kostela se během bohoslužeb konala nedělní škola pro děti od 4 do 10 let a od 14:00 do 16:00 interaktivní dílna pro děti bez omezení věku. Ve 13:00 a v 15:00 se konaly dvě komentované procházky na „Ratibořský Slavín“. Zájemci se během 30 minut dozvěděli mnohé o místním hřbitově, význačných osobnostech spojených s Ratiboří a historii sboru. Nechyběly ani ukázky kronik. V obecní galerii se konala výstava ilustrací Lydie Férové (rozené Stolařové) ke knize „O bouřce, Bibli a Lutherovi“. Po celou dobu oslav probíhala prezentace a prodej knih (a bylo opravdu z čeho vybírat - víme, co všechno naše církve publikuje?), rukodělný jarmark, a podávalo se občerstvení. Zahrála i cimbálová muzika.

Foto I. Hellerová

Očekával jsem mnoho a dostal jsem mnohem více, než jsem čekal. Dobře vím, že málokde je život sboru a život obce tak propojen, jako jsme to prožili v Ratiboří. Ale kdybych měl neděli 10. září shrnout pouze dvěma slovy, napsal bych: „Církev žije“. Pochopitelně díky svému Pánu a ne nám. Nepropadejme malomyslnosti.

Daniel Heller

Jak jsme v Ratiboři sázeli jablň...

...po slavnostním shromáždění na farské zahradě. Ano, vždyť jsme si tam připomínali pětisté výročí reformace Martina Luthera, a jak nám to i prezident Miloš Zeman svým projevem na zasedání OSN potvrdil: citoval údajná Lutherova slova: "Kdybych věděl, že bude zítra soudný den, ještě dnes bych zasadil jablň..." Ne nikoho z nás během té ratibořské slavnosti nenapadlo, i přes známá biblická napominání, že by se blížil soudný den. Ale ten úkon navazoval na celou slavnostní bohoslužbu a jistě i na kázání, kdy jsme byli upamatováni na nutnost vzájemné pomoci. Avšak pozor! Německá historiografie tento citát Lutherovi pouze připisuje. Ratibořské bohoslužby si však můžete dohledat na: http://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/bohosluzby/_zprava/bohosluzba-ceskobratarske-cirkve-evangelicke-z-kostela-v-ratibori-u-vsetina--1753905
Doporučuji! Využijte elektronické verze Souterrainu a stáhněte si tento odkaz.

Nádherné že. To ale rozhlas již nezvládl přenést onu nezměrnou jedinečnost, věrme i Kristovy přítomnosti, jak si ji bezesporu všichni uvědomovali při vysluhování svatě večere Páně. A pak humor, ale i s touha mnoha z nás při sázení oné Lutherovy jabloně. No a potom pohoštění valašskými figály, kyselnicou, výtečnou domácí tlačenkou, domácí limonádou a samozřejmě i jiným cukrovím a pitím. Ale nejen tyto hmotné dary se při oslavách nabízely. I překlady díla Martina Luthera z počítače bratra Ondřeje Macka a sestry Hany Volné, k mání byla i sekundární lutherská literatura...

Během roku se v Česku konalo samozřejmě i mnoho jiných připomínek tohoto reformačního výročí. Stejně tak i v Německu. O Kirchentagu jsem v Souterrainu

již psal. Letošní byl zasvěcen, jak jinak, reformaci Martina Luthera. Probíhal po 4 dny v Berlíně, ale i v jiných městech, která mají vztah k Lutherovi, a přes noc na neděli se to veškeré stotisícové sejití přesunulo do Wittenbergu, do města vlastní lutherské reformace, kde se na Labských loukách konala závěrečná bohoslužba. Heslem celého Kirchentagu bylo ono Hagařino zvolání ve 13. verši v Genesis 16: "Bůh vševidoucí". Německý překlad toho verše zní: "Ty mě vidíš". "Hagar tak oslovila Boha a takové spolehnutí na Boha se vyskytuje i v Koránu, ale i v Novém zákonu", zdůraznili organizátoři sejití. A dále uvedli: "Bůh vševidoucí: Úkolem Kirchentagu pro nás všechny je, nahlížet navzájem na sebe tak, jak Bůh pohlíží na nás."

Během těch pěti dnů se konaly stovky biblických hodin, přednášek, divadelních scének i her, provádění po církevních památkách mimořádného významu, projektů, politických diskuzí, které již ve čtvrtek dopoledne uvedla naprosto vyprodaná debata u Braniborské brány Merkel-Obama, (na debatu s předsedou SPD, bývalým předsedou EU parlamentu M. Schulzem v Berlínském dómu jsem se nedostal,) a jiné a jiné. Spolkový prezident Frank-Walter Steinmeier diskutoval na téma: Lze ještě zachránit rozum? - zodpovědné jednání dnes. Či téma: Rozpad Blízkého východu - najdeme prostředky pro stabilizaci? A hudba! Koncerty, především gospelů. Veřejné zpívání z kancionálů - nádherné!!! A mnoho a mnoho dalšího. Za

všechno hodnocení uvedu několik názvů jednotlivých programů: Tajemství Wartburgu - napínavý muzikál o Lutherovi, Nezevľuj do nebe - reformace dnes- oratorium na Martina Luthera, Mluvit o smrti - schopnost vyjadřovat se o strachu a o zákazech, Jednání s dementními lidmi, U Ahmeda - co je třeba pro vydařené soužití? Ekumenická bohoslužba žen, Radost a sexualita - mýty a skutečnosti, Vidíš mé stinné stránky - pokání, ohrožení, osvobození skrze liturgii, Cranach maluje Luthera - divadelní představení, Vegetariánství - křesťanská povinnost nebo nové náboženství? Bohoslužba v synagoze, Podívej se mi do očí - virtuální pohledy, Bílá tabule náboženství, Události v modlitebnách rozličných náboženství, Rytmy velkoměsta -od babylonské věže až po nebeský Jeruzalém,

Velkoměsto v církvi, od člověka k člověku, Zvládneme to - ale jak? - Integrace je běh na dlouhou trať. Tak do toho?! I liberální (úzkoprsý) duch - Jakým směrem se vyvíjí demokracie v středovýchodní Evropě? Jak mě vidíš? - autoportréty i pohledy na druhé ze strany muslimů a muslimek, Dát prostor náboženstvím – o pluralitě náboženských míst, Kde stojíš? Najdi si své místo! - Co je to azylová politika směřující k lidským právům? Mírumilovní husité - Česká vesnice v Neuköllnu, prováděl Henning Vierck, zakladatel Komenského zahrady v Berlíně Rixdorfu, Hagar, cizinka - Bůh, jenž mě vidí, Strach není žádný politický argument, Sedmdesát let projektu o rozdělení - 50 let okupace: Izrael a Palestina, neřešitelný konflikt? Blahobyt pro všechny - Německo mistr světa v exportu - je to globálně spravedlivé? Televizní seriály - velké příběhy naší doby, V jednom, ve dvou, společně - léčebná proměna náboženských poutí a jiné a jiné.

Toto je velice úzký výčet témat programu na Kirchentagu. A jak z něho vyčteme, téma toho sejití bylo i velice aktuální. Avšak ne, nedovolím si být ultimativní, je možné, že mi to uniklo, nicméně i přes pečlivé studium pěti set stránkové programové brožury jsem neobjevil jméno, které již před stoletím tolik a tolik k problému, jemuž se letošní Kirchentag přese všechno věnoval, tak nesmírně mnoho povědělo: Albert Schweitzer. Nezaznamenal jsem ani vzpomínku. Moc mi to chybělo a chybí: sad, který v tehdejší třetí světě německý pastor, lékař a varhanní virtuóz mimořádného významu, zasadil. Uvědomoval jsem si, jak jedna jediná osobnost byla bratřím a sestrám v daleké Africe nápomocná, jak on sám posílil tu oblast, aby se její mozky i svaly sílily a nevytrácely se kamsi..., jak na to upozorňoval prezident Zeman ve výše zmíněném projevu. I Naši pěvci uspořádali několik komponovaných koncertů na památku tohoto geniálního sadaře. Kdo neví, o kom píšu, vypůjčte si v knihovně knihu Albert Schweitzer: Lidé v pralese... Před půlstoletím! jsme v mládeži opakovaně pořádali programy o jeho osobnosti.

A i takové bylo náboženství Martina Luthera: přes všechna protivenství, která před něho jeho protivníci po celý jeho život stavěli, přes to všechno, smířoval rozjitřené strany, spojoval znesvářené osobnosti, že neměl ani čas na péči o sebe, až ho to, podle odborníků, stálo i život.

Foto a text Marek E. Světlík

Hladíte své rodiče,

vzkazovala svým posluchačům pozoruhodná návštěva našeho dejvického Křesla pro hosta. Byla jím v měsíci září paní Věra Sosnarová, žena, která se po téměř dvaceti letech pobytu v sovětském gulagu vrátila do „civilizace“.

Tato dáma nám věnovala dvou a půl hodinový monolog plný informací, emocí, svědectví, slz i moudrosti. Neuvěřitelný příběh, těžko „zkousnutelný“, vedoucí k přemýšlení o člověku ... a jeho zvrácenosti; příběh o pekle, který inscenoval sovětský komunismus, kde cena lidského života byla nulová.

Paní Sosnarová nám mj. vyprávěla o smrti své matky, která v táboře zešílela a jako jediné řešení nesnesitelné situace zvolila zabití obou svých dcer. Sestry se probudily, když v noci nad nimi stála se sekerou v ruce. Stačily utéct a druhý den ráno našly mámu zastřelenou za barákem; její krev přimrzala k bahnu. Její tělo ukryly v lese a na jaře, když rozmrzla půda, ji pochovaly.

Mezi jejími závěrečnými slovy či výzvami k lásce k vlasti, rodině, zazněla i věta z nadpisu – hlaďte své rodiče. Kromě svého jedinečného svědectví zanechala pro naši knihovnu svoji knihu „Krvavé jahody – Příběh ženy, která přežila gulag“ i se svými věnováním.

Přemýšlel jsem během večera při pohledu na četné posluchače, zda by se naše Křeslo nemělo přejmenovat na „Dejvické křeslo pro hosta hostů“. Většina posluchačů totiž vůbec nebyla z našeho sboru; byli to hosté „zvenčí“, kteří o toto setkání stáli. My z vlastních řad už asi o ně tolik nestojíme, když ani takovýto host s námi jednou za měsíc ve čtvrtek do sboru „nepohne“. Kéž by nás aspoň dostrkal k tomu, abychom občas pohládili své rodiče...

Pavel Ruml

Co projednávalo zastupitelstvo...

Ve čtvrtek 14. září 2017 Zastupitelstvo hlavního města Prahy jednalo o dvou peticích ve věci obnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí.

Petice občanů proti znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze vznikla již v roce 2013 a byla odevzdána kanceláři primátorky hlavního města Prahy dne 21. 6. 2017 s více než tisícem podpisů (1048). Tím vznikla magistrátu povinnost ji projednat.

Téhož dne, 21. června 2017, vydal stavební úřad Prahy 1 rozhodnutí o umístění stavby označené Výstavba obnoveného Mariánského sloupu v Praze 1 na Staroměstském náměstí. Toto rozhodnutí bylo součástí územního řízení, k němuž se v dubnu a květnu 2017 písemně vyjádřily Církev československá husitská, historická společnost pro aktualizaci odkazu české reformace Veritas a spolek Exulant. Ústního jednání 9. 5. 2017 se zúčastnili Petr Melmuk a Eva Melmuková za společnost Veritas. Stavební úřad je však nepřipustil za účastníky řízení a k jejich vyjádření ani k předchozím písemným námitkám nepřihlédl.

Hlavní město Praha jako vlastník pozemku souhlas k umístění sloupu dalo již v roce 2013. Zdálo se, že obnovení pomníku již nic nebrání. Mnozí si kladli otázku: dá se s tím ještě něco udělat?

V reakci na rozhodnutí stavebního úřadu se koncem července objevila internetová petice proti obnovení sloupu, jejímž autorem je David Loula, kazatel KS ve Žďáru nad Sázavou. Tato petice si kladla za cíl ovlivnit jednání zastupitelů a k 14. září ji podepsalo téměř 1700 lidí. Podobný otevřený dopis s 56 podpisy byl rozeslán zastupitelům 11. září. Podkladem pro jednání zastupitelstva však byla první uvedená petice, kterou představila její mluvčí, spisovatelka Lenka Procházková.

Druhá petice, kterou zastupitelstvo projednávalo, byla formulovaná jedinou větou v několika jazycích jako prosba: Prosim, ať může být postaven mariánský sloup se sochou Panny Marie na Staroměstském náměstí v Praze. Měla 3048 podpisů a přednesl ji sochař Petr Váňa.

Program zasedání byl upraven tak, že projednání petic přišlo na řadu v 19 hod. Schůze byla hojně navštívená. Do diskuse se mohl přihlásit každý příchozí s trvalým bydlištěm v Praze. Seděla jsem vedle Petra a Evy Melmukových a sestry Žofie Vobrové, jiné evangelíky jsem na místech pro veřejnost neviděla. Sestra Melmuková byla připravena přednést vyjádření za společnost Veritas, ale nakonec je přečetla sestra Vobrová, která bydlí v Praze. Do veřejné diskuse se přihlásilo celkem 23 přítomných, střídal se příspěvky zastánců i odpůrců obnovení pomníku. Další rozpravy se zúčastnilo 17 zastupitelů. Průběh jednání je zaznamenán a na webu HMP lze najít podrobný záznam. Tři hodiny večerního jednání tu jsou zachyceny na stranách 125 – 159, bylo to jednání zajímavé a napínavé. Stojí za zmínku, co o chvíli později řekl zastupitel Jakub Michálek při projednávání jedné z dalších petic: „...Myslím si, že v rámci řízení ... je nutné, aby Zastupitelstvo, nebo někdo formuloval zájem hl. m. Prahy. Pokud my neřekneme, jaký je zájem, zase si tam úředníci budou moct napsat, co budou chtít, jako když se schválil Mariánský sloup, aniž by o tom tady kdokoli v Zastupitelstvu věděl...“ (projednávání petice o překladišti v Malešicích, str. 174 záznamu dole).

Až v deset hodin večer došlo na hlasování. Původní připravené usnesení, kterým by zastupitelstvo obě petice pouze bralo na vědomí, nebylo přijato. Pak přišel na řadu další návrh usnesení, podle něhož Zastupitelstvo hlavního města Prahy „nesouhlasí se záměrem obnovení tzv. Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze a ukládá Radě HMP učinit všechny právní kroky vedoucí k rozvázání smluvních závazků a k odnětí souhlasu HMP s umístěním tzv. Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v termínu 31. 12. 2017“.

Toto usnesení navrhlo společně šest zastupitelů, mezi nimiž jako první je uveden Matěj Stropnický. Bylo schváleno poměrem 36 hlasů pro, 6 proti, 4 se zdrželi.

Jak se ukázalo, petice měly svůj význam. Zastupitelstvo hl. města Prahy jako majitele pozemku vyjádřilo svůj názor na obnovení sloupu: se stavbou sloupu na Staroměstském náměstí nesouhlasí.

...a co není v záznamu

Výsledek hlasování hodně lidí překvapil. Když jsme odcházeli ze sálu, oslovil mě muž v hnědé bundě: „Víte, že ten váš Stropnický je zednář a satanista? A že Masaryk byl taky zednář?“ Jak se na něco takového reaguje? Představila jsem se mu jménem a podala mu ruku. On podanou ruku nepřijal a odmítl říci své jméno, neboť „nechce být zavražděn“. Kým? Mnou? No přeci těmi, se kterými jsem seděla. Na chodbě před zasedacím sálem to pokračovalo. Slyšela jsem: „rozpoutali jste třetí světovou válku, legalizovali jste násilí, jste agresivní... až budete umírat, budete Pannu Marii potřebovat“. Co s tím? Na to jsme nebyli připraveni.

To všechno říkala i jedna starší žena v červeném plášti. Podařilo se nám s ní dát do řeči, vysvětlovat rozdíl mezi Pannou Marií triumfální, vítěznou a trpící, jak evangelíci ctí a respektují Marii jako matku Ježíšovu. Že evangelíci i katolíci křtí ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. A najednou to šlo. Dalo se říci: pomodleme se! Sestra Melmuková pohotově našla vhodná slova. A paní v červeném plášti si přála „ještě Otčenáš“. Modlili jsme se společně modlitbu Páně a chtělo se ji tam na té poloprázdné chodbě pěkně nahlas vykřičet! Ta paní se zaradovala, že vyslovujeme známé prosby, poznala, že poslední větu „neboť Tvé jest království, moc i sláva na věky“ u nich říká kněz. Rozloučili jsme se se sestrou v Kristu. Možná pak o tom pověděla i té paní v bílé bundě.

Anna Hejlová, psáno pro Souterrain

Jubilanti v říjnu

Věra PRAŽÁKOVÁ	92 let	Jitka ŠIMONOVÁ	80 let
Eva RYCHETSKÁ	90 let	Libuše ŠPALJOVÁ	75 let

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho.

Žalm 37,5

Už víme, jak to “bejvávalo”

Poslední srpnovou sobotu jsme se vrátili z týdenního pobytu seniorů v Letním táboře Komenského v Bělči nad Orlicí. Bohatý program v milém prostředí, obětavě organizovaný Pavlem Proskem a jeho manželkou Janou, zahrnoval i čtení z vybrané publikace většinou pro ty, kteří se nemohli zúčastnit procházek v okolí tábora.

Loňského roku jsme četli o putování bratra Z.Susy do Říma, letos jsme se střídali v četbě paměti Františka Dědiny (1834-1914), vydaných r. 2016 městem Dobrovice pod názvem “Bejvávalo”.

Autor, rolník ve Vinařicích a později mlynář v Podčejku u Mladé Boleslavi, zde vedle poutavého vyprávění osobních zážitků a zkušeností jedinečným způsobem popisuje život na Dobrovicku - v blízkosti Mladé Boleslavi v 19.století - lidové zvyky, kroje, písně, ale i radosti a starosti vsedního dne našich předků, vše zachyceno osobitým jazykem tamnějšího kraje.

Je velmi poutavé číst v naší době, jak to bylo za časů poddanství, jak to bylo ve škole za časů roboty, jak prožíval tehdy 14ti letý autor poslední den roboty, jak se vykoupil z odvodu na vojnu, jak probíhaly námluvy a slavná svatba, jak se žilo novomanželům u rodičů a pak na vlastním, ale také jak obtížná byla doprava z Mladoboleslavska do Prahy, když nebyla železnice... Mimořádně zajímavé jsou také zážitky autora a jeho blízkých z prusko-rakouské války roku 1866, včetně oné velké bitvy u Hradce Králové. Seznamujeme se s osudy velmi aktivní rodiny až do počátku 20. století, včetně tehdejšího společenského dění.

Celá publikace je zakončena zajímavým srdečným doslovem autorovy pravnučky, naší vážené sestry Lídy Janské (roz. Dědinové).

Dušan Čurda

Sborový zájezd do Roudnice

Na výlet do Roudnice a okolí jsme vyjeli v hustém dešti. Obdivovala jsem všechny, kteří statečně dorazili na místo srazu. Vtipkovali, že pojedeme ŠtudentAgency, ale přijel autobus Guliver.

Cestou do Roudnice ještě dešť zhoustl, ale my pevně věřili norské předpovědi počasí, že odpoledne bude JEN zataženo. Dokonce i hora Říp se chovala jako hora, byla zahalená do mraků.

Město Roudnice si svého evangelického kostela cení, uvádí ho na svých webových stránkách jako historickou památku. Bohoslužbu vedl Joel Ruml, na kterého jsme se těšili spolu s jeho bratrem Pavlem, který sice vše spískal, pak ale chytil pořádnou rýmičku a musel zůstat doma v posteli.

Roudnický sbor se na nás opravdu pořádně připravil, hostina po bohoslužbách byla ohromující, až nám bylo stydno, že musíme uhánět brzy pryč. V 11 hodin jsme měli objednanou průvodkyni ve farním kostele Narození PM a v bývalém augustiniánském klášteře. Naštěstí to nebylo daleko. Průvodkyně byla velmi znalá, byla zároveň i kostelnicí, tak jsme si prohlédli i zázemí kostela, zatopený sklep, ambit bývalého kláštera zničeného husity a proběhli jsme i kavárnou, kterou tam otevřeli. Rozhodně doporučujeme k návštěvě. V příštím čísle uveřejníme naše společné foto, fotil nás totiž sám František z Assisi, teda jeho představitel, sympatický mladý herec, který má Františka moc rád a nastudoval o něm představení jednoho herce. Z klášterní zdi pak vytéká ven železitý pramen, podle kterého Roudnice dostala své jméno.

Už byl ale čas nastoupit do autobusu a jet do Krabčic na oběd. Po něm nás sympatický pan ředitel Aleš Gabrysz provedl střediskem. Byli jsme překvapeni, jaká úroveň péče tam je, jaké mají vybavení - třeba koupelny pro lidi s Alzheimerem, vypadá to tam jako ve wellness špičkového hotelu. Úroveň péče, vybavení a ještě k tomu i cena nás naprosto překvapily. Přivezli jsme s sebou letáky, tak si můžete alespoň počíst. Na jedněch dveřích jsme našly cedulku „Věra Ondrová“, chvíli jsme váhali, ale asi kratičká a trochu překotná návštěva by ji spíš rozhodila, určitě se za ní vydáme v nějakém menším počtu a s trochou klidu.

Čas v ten den byl docela neúprosný, připadala jsem si jako ošklivý dráb, který pořád někoho popohání, ale mé ovečky měly pochopení. V Krabčicích jsme nechali tři sestry, které si potřebovaly odpočinout a málem ještě sestru z Vinohrad, která s námi jela. Naštěstí vyběhla včas a mávala na nás, takže se výstupu na horu Říp zúčastnila s námi všemi. Opravdu nepršelo! Výstup není úplně zadarmo, jedna část je dost prudká, takže jsme nahoře uvítali otevřený stánek s rakovnickou jedenáctkou.

Pak už jen návrat k autobusu a cestou zastávka v Libkovicích, kde nám náš kurátor podal výklad o vzniku sboru a kostela s údajně nejstarší věží.

Do Prahy jsme se vrátili spokojení, možná trochu unavení, a včas. Tak zase za rok, navštívíme Vysokou se snad už upraveným Památníkem toleranční doby a něco k tomu přidáme, když se nám ten výlet tak podařil.

Marta Študentová

Krabčice pod Řípem - a co je okolo?

Dlouhá léta vím, že v Krabčicích je cosi jako domov důchodců pro seniory ze sborů, kteří se už o sebe nedokáží postarat. Ale podrobnosti scházely.

Sborový výlet v neděli 24. 9. 2017 na Podřipsko měl pět cílů: hezký kostel v Roudnici nad Labem, na dobrém místě, se zřetelným nápisem, že je to Chrám

ČCE. Na začátku 20. století, ještě před 1. válkou, začali se stavbou v srpnu, a za rok na podzim už slavnostně otevírali. Mnoho darů na stavbu přišlo z německých sborů, jak vyprávěl bývalý farář pan Bartoš. Architekt se dokázal oprostit od tradice: varhany jsou vpředu nad stolem Páně, i kůr pro zpěváky tamtéž, takže zpívají k lidem, ne jim za zády.

Několik informací od současného administrátora sboru, Joela Rumla, včetně té o malém početním stavu členů ve sborech v Ústeckém seniorátu. A na závěr bohaté pohostění od sester ze sboru a naše pozvání, aby zase příště Roudničtí navštívili nás v Dejvicích.

Bývalý klášter v Roudnici stojí za návštěvu, ale jeho popis by byl zde moc dlouhý.

Ten hlavní cíl byl Domov odpočinku ve stáří v Krabčicích Diakonie Českobratrské církve evangelické. Všude se totiž můžete podívat sami, ale jen po předchozí dohodě na úrovni sboru můžete v Domově v Krabčicích dostat nejprve oběd – dobrá příležitost k rozhovorům mezi námi výletníky, a potom projít komentovanou prohlídkou, kde pan ředitel Mgr. Gabrysz, nám ukázal oddělení „Vážky“. Asi neuhodnete, kdo jí má ve znaku. Lidé křehcí jako vážka, zastaví se na místě a stojí, pak nejednou frnk a vydají se jinam, ani nevědí kam – lidé s Alzheimerovou chorobou.

Všude čisto, s klienty jsme se zdravili a ti, kteří nás vnímali, měli zjevně radost. Nahoře pěkná kaple. Zajímavá čísla – náklad na 1 lůžko je 27 000,- Kč měsíčně, klient platí 11 000,- Kč (přibližně), ale má-li malý důchod, tak i méně. Zbytek musí Diakonie sehnat na dotacích od státu – je to o nervy, většinou nakonec přijde potřebných 11 milionů ročně, ale mnohdy nejprve jen část, třeba 7 a zbytek je nejistý až do podzimu. Dotace od církve a půjčky od Jeronymovy jednoty jdou na rekonstrukce, ne na provoz. (Což je asi dobře, provoz by zřejmě dokázal spotřebovat libovolné množství peněz, a rekonstrukce by se stále odkládaly...)

Humanizace je na postupu – kdysi se třeba koupalo (klienti to sami nezvládnou) jednou týdně, všichni klienti v ten den. Dnes třeba 2x za den nebo „jednou za měsíc“, jak kdo z klientů chce. Technika koupání je sama obdivuhodná – vana stojí asi 70 cm nad zemí, na motorizovaném stojanu. Má nahoru odklápěcí bok, a tudy se klient přesune dovnitř. Když ošetřovatelka klienta sprchuje, voda se hromadí v polosedě u jeho nohou – a pak se motorkem vana může sklopit a voda nateče i na pánev a břicho. Nadlehčí ho a lze umýt i záda. To jsou tedy vynálezy! Nahoře nad vanou světlovody imitují oblohu s hvězdami, na stěnách pravá sůl v kvádrech.

A všim se vinula myšlenka pana ředitele: „Stavíme a organizujeme Domov tak, abychom pobyt v něm mohli s klidným svědomím nabídnout ne jen nám (my jsme třeba až moc skromní a leccos bychom překousli), ale našim rodičům. Fakt se jim to daří!

Výlet na Říp z Krabčic je asi na 2 hodiny, a téměř všichni účastníci se tam vydali. Obdivuhodné, že téměř všichni na vrchol i vyšli, ač věkový průměr účastníků zájezdu byl jistě nad 70 let.

Vedoucí jde vždy jako první! Foto K. Řežábek

A na závěr zastávka v Libkovicích pod Řípem, prohlídka prvního tolerančního kostela, kde postavili také věž - dřívě, než to zákon všeobecně u všech tolerančních sborů umožnil.

Na závěr myšlenka, která mne napadla po sdělení Jendy Maška, který jako průvodce den předtím vedl zájezd ze sborů z Moravy po tolerančních sborech Podřipska: je dobře se do sborů podívat nyní, dokud ještě existují, i když třeba s jen několika členy. Čas je neúprosný a je dobré ho využít.

Děkujeme tedy Martě Študentové za zorganizování, Jendovi Maškovi za průvodcovství – a budeme se těšit na další výlet, třeba právě po tolerančních sborech Podřipska. Je dobré využít čas – čas těch sborů, i čas náš. Čas k poznávání kostelů, budov a přírody, ale především čas k poznávání se a ke sdílení s lidmi, které sice ve sboru potkáváme, ale vlastně moc neznáme...

Karel Řežábek

Kalendář na říjen 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 10. Díkyčinění za úrodu s VP 8. 10. křest Terezy Horské 15. 10. N. pěvci – Den reformace 22. 10. 29. 10. 5. 11. s VP	Michael Otrfísal Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Kalus Pavel Ruml Tabita Landová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	maminky s dětmi: 5. 10. v 9:30 5. 10. a 19. 10. v 17:00, Suchdol 13. 10. ve 14:00	
Konfirmandi	20. 10. – ve 14:30	
Mládež a dorost	10. 10. a 24. 10. v 19:00	
X-cátníci	10. 10. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	8. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Středa 11. 10. v 9:30 Počátky křesťanství v Čechách	
Hodina pohybu	2. 10. a 16. 10.	
Křeslo pro hosta	26. 10. v 19:00, Jakob Wilke - Válka ve východním Turecku v letech 2015/16	
Staršovstvo	5. 10. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 10. 2017.

Listopadové číslo vyjde 29. 10. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**